

Advențiști de Ziua a Șaptea Mișcarea de Reformă

Conferința Generală

P.O. Box 7240 Roanoke VA 24019-0240 USA
Tel +1 540 362 1800 Fax: +1 540 366 -2814

www.sdarm.org - gc@sdarm.org

Roanoke, 2 mai 2019

Iubiți frați din întreaga lume

Calde salutări creștine cu următoarele cuvinte inspirate:

Invitația personală a lui Hristos: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.*” Matei 11:28-30.

„Iubirea de sine este cea care aduce neliniște. Dacă suntem născuți de sus, vom avea gânduri cum a avut Isus, gânduri care L-au făcut să Se umilească, pentru ca noi să putem fi salvați. Atunci nu vom mai căuta locul cele mai de frunte. Vom dori să stăm la picioarele lui Isus și să învățăm de la El. Vom înțelege că valoarea lucrării noastre nu constă în a face paradă și zgomot în lume sau în a fi activi și zeloși în propria putere. Valoarea lucrării noastre este proporțională cu împărtășirea cu Duhul Sfânt. Încrederea în Dumnezeu ne sfințește puterile minții, așa încât, în răbdare, să ne putem stăpâni sufletele.” HLL 330.

Cuvintele inspirate ale profetului Ieremia: „*Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele!” Am pus niște străjeri peste voi [spunând]: „Fiți cu luare aminte la sunetul trâmbiței!” Dar ei răspund: „Nu vrem să fim cu luare aminte!” De aceea, ascultați, neamuri, și luați seama la ce li se va întâmpla, adunare a popoarelor! Ascultă și tu, pământule! Iată, voi aduce peste poporul acesta o nenorocire [chiar] rodul gândurilor lui; căci n-au luat aminte la cuvintele Mele și au nesocotit Legea Mea.”* Ieremia 6:16-19.

Ieremia a fost unul dintre cei mai mari profeți ai Vechiului Testament.

Lucrarea profetică a lui Ieremia a fost continuată în timpul domniei ultimilor cinci regi iudei: Iosia (639-609); Ioahaz (numele sub care este cunoscut Șalum) (609); Ioiachim (numele sub care este cunoscut Eliachim) (609-598); Ioaiachin (598) și Zedechia (numele sub care este cunoscut Matania) (598-587), ultimul rege al lui Iuda.

În timpul slujirii lui Ieremia, Iuda a trecut printr-o apostazie profundă. Regele Iosia a început o mare lucrare reformatoare și se părea că mișcarea urma să schimbe starea spirituală a poporului, dar, din păcate, nu a ajuns la inima lor.

„Reforma adusă de Iosia curățise țara de altare idolești, dar inimile mulțimilor nu fuseseră schimbate. Semințele adevărului care răsăriseră și dăduseră făgăduința unui seceriș bogat fuseseră înăbușite de spini. O altă apostazie de felul acesta avea să fie fatală; și Domnul căuta să trezească poporul pentru a-și da seama de primejdie. Numai în măsura în care se dovedeau credincioși față de Iehova puteau nădăjdui la favoarea divină și la prosperitate.

Ieremia le-a atras atenția în repetate rânduri asupra sfaturilor date în Deuteronomul. Mai mult decât alți proroci, el a accentuat învățămintele legii mozaice și a arătat cum acestea ar putea aduce cea mai înaltă binecuvântare spirituală atât poporului cât și fiecărei inimi în parte. „*Întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea*”, îi ruga el, „*și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!*” (Ieremia 6:16.)

Reforma păstrării Sabatului

„Cu o ocazie, la porunca Domnului, prorocul s-a așezat la una din intrările principale în cetate și a susținut acolo importanța sfințirii zilei de Sabat. Locuitorii Ierusalimului erau în primejdie să piardă din vedere sfințirea Sabatului și au fost avertizați cu solemnitate împotriva preocupării lor cu cele vremelnice în ziua aceasta. A fost făgăduită o binecuvântare cu condiția ascultării. „*Dacă Mă veți asculta în adevăr, zicea Domnul, și în ziua Sabatului nu veți face nici o lucrare în ziua aceasta, atunci pe porțile acestei cetăți vor intra împărați și voievozi, care vor șede pe scaunul de domnie al lui David; ei vor veni în cară și călări pe cai, ei și voievozii lor, oamenii lui Iuda și locuitorii Ierusalimului, și cetatea aceasta va fi locuită în veci*”. (Ieremia 17:24, 25.)

Această făgăduință cu privire la prosperitate ca răsplată a supunerii a fost însoțită de o proorocie cu privire la judecățile teribile care urmau să cadă asupra cetății, dacă locuitorii urma să se dovedească necredincioși față de Dumnezeu și față de Legea Sa. Dacă îndemnurile de a asculta de Domnul, Dumnezeul părinților lor, și de a sfinți ziua Sa de Sabat nu erau luate în seamă, atunci cetatea și palatele urma să fie distruse pe de-a-ntregul de foc.

Astfel, prorocul a susținut cu tărie principiile sănătoase ale viețuirii corecte, atât de lămurit date în cartea legii. Dar stările care predominau în țara lui Iuda erau de așa natură că numai prin cele mai hotărâte măsuri se putea produce o schimbare în bine; de aceea, el lucra din toată inima pentru binele celor nepocăiți. „*Desteleniți-vă un ogor nou*”, îi îndemna el, „*și nu semănați între spini! Curăță-ți inima de rău, Ierusalime, ca să fii mântuit!*” (Ieremia 4:3, 14).” *Profeți și regi*, pp. 410-412.

Dragi frați, trăim într-un timp primejdios. Hristos Și-a avertizat poporul Său că „*din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci*.” (Matei 24:12).

La începutul acestui mesaj, găsim două apeluri: unul al Domnului Hristos Însuși, și altul făcut de Dumnezeu prin profetul Ieremia. Sunt asemănătoare.

Trăim în timpul zilei antitipice a ispășirii, când Hristos pledează în numele poporului Său înaintea tronului de îndurare. Care era atitudinea lui Israel în ziua tipică a ispășirii?

„În serviciul simbolic, atunci când marele preot făcea ispășire pentru Israel, **tuturor li se cerea să-și întristeze sufletele prin pocăință de păcat și prin umilire înaintea lui Dumnezeu, ca să nu fie nimiciți din poporul lui Dumnezeu.** În același fel, toți aceia care vor ca numele lor să rămână în cartea vieții trebuie ca acum, în puținele zile de har care au mai rămas, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu prin întristarea pentru păcat și prin pocăință adevărată. Trebuie să se dea pe față o cercetare de inimă profundă și sinceră. Spiritul ușuratic și frivol, în care se complac atâția care pretind că sunt creștini, trebuie îndepărtat. În fața tuturor aceluia care vor să-și supună înclinațiile rele ce vor să stăpânească, stă o luptă stăruitoare. Lucrarea de pregătire este o lucrare personală. Nu suntem mântuiți în grup. Curăția și devoțiunea unuia nu vor împlini lipsa acestor calități la altul. Chiar dacă toate popoarele trebuie să treacă prin fața judecării lui Dumnezeu, El va cerceta cazul fiecăruia în parte cu tot atâta atenție ca și când n-ar mai exista altă ființă pe pământ. Fiecare trebuie să fie încercat și dovedit fără pată sau zbârcitură sau altceva de felul acesta.” (*Tragedia Veacurilor*, p. 489).

Unde trebuie să ne îndreptăm atenția chiar acum? Spre Hristos, Marele nostru Preot, care prezintă înaintea tronului de îndurare viața Sa perfectă și sângele Său perfect, în numele poporului Său. Apostolul Pavel spune:

„Dacă, deci, ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Coloseni 3:1-4).

Care este rezultatul practic al privirii continue la Hristos, în timp ce El pledează pentru noi?

„De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor erați și voi odinioară, când trăiați în aceste păcate. Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut.” (Coloseni 3:5-10).

Ziua ispășirii este paralelă cu timpul de sigilare. În timp ce Hristos mijlocește pentru poporul Său în locul prea sfânt, Duhul Sfânt și îngerii cerești lucrează la sigilarea poporului lui Dumnezeu de pe pământ.

„Ziua răzbunării lui Dumnezeu este chiar asupra noastră. **Sigiliul lui Dumnezeu va fi așezat numai pe fruntea acelor care suspină și gem din pricina urâciunilor ce se săvârșesc în țară.** Aceia care, legați fiind prin legături de simpatie cu lumea, mănâncă și beau cu bețivii vor fi cu siguranță nimicivi împreună cu cei ce săvârșesc nelegiuire. *„Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană și urechile Lui iau aminte la strigătele lor. Dar Domnul Își întoarce fața împotriva celor răi.”* (1 Petru 3:12).

„**Cursul propriilor noastre acțiuni va hotărî dacă vom primi sigiliul viului Dumnezeu sau vom fi doborâți de armele de nimicire.** Deja câțiva stropi ai mâniei lui Dumnezeu au căzut asupra pământului; dar când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate fără să mai fie amestecate în potirul indignării Sale, atunci va fi pentru totdeauna prea târziu pentru pocăință și pentru a găsi adăpost. Nici un sânge ispășitor nu va mai spăla atunci mânjitura păcatului.

„*În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume, oricine va fi găsit scris în carte.*” (Daniel 12:1). **Când vine acest timp de strâmtorare, fiecare caz este hotărât; nu mai este timp de probă, nu va mai fi nici un fel de îndurare pentru cel nepocăit.** Sigiliul viului Dumnezeu este pus pe fruntea poporului Său. Această mică rămășiță, neputincioasă să se apere singură în conflictul acesta pe viață și pe moarte cu puterile pământului ce mășăluiesc conduse de oastea balaurului, fac din Dumnezeu apărarea lor. Decretul ca [n.tr. oamenii] să se închine fiarei și să primească semnul ei, sub pedeapsa persecuției și a morții, a fost emis de către cea mai înaltă autoritate pământească. Fie ca Dumnezeu să ajute pe poporul Său acum, căci ce ar putea face ei într-o luptă atât de teribilă fără ajutorul Său!

„Curajul, tăria, credința și încrederea implicită în puterea lui Dumnezeu de a mântui nu vin într-o clipă. Aceste daruri cerești se capătă prin experiența anilor. **Printr-o viață de sfinte străduințe și o aderare fermă la ceea ce este drept, copiii lui Dumnezeu și-au sigilat destinul. Asaltați de ispite fără număr, ei au știut că trebuie să reziste cu fermitate sau altfel vor fi înfrânți. Ei simțeau că aveau o mare lucrare de făcut și că în orice oră ar putea fi chemați să-și depună armura; și că dacă ar ajunge la încheierea vieții cu lucrarea lor neterminată, aceasta ar însemna o pierdere veșnică.** Ei au acceptat cu mult zel lumina cerului de pe buzele Domnului Isus, așa cum au făcut și primii ucenici. Când acei primi creștini, erau exilați pe munți sau pustii, când erau lăsați să moară în închisori de foame, frig sau tortură, când martirajul părea că este singura cale de a ieși din acest necaz, ei s-au bucurat că sunt socotiți vrednici să sufere pentru Hristos, care a fost crucificat pentru ei. Exemplul lor demn va fi o mângâiere și o încurajare pentru poporul lui Dumnezeu, care va fi adus în acel timp de probă și necaz cum n-a fost niciodată.

Nu toți cei care mărturisesc a păstra Sabatul vor fi sigilați. Printre cei care învață pe alții adevărul, sunt mulți care nu vor primi sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Ei au avut lumina adevărului, au cunoscut voia stăpânului lor, au înțeles fiecare punct din credința noastră, dar nu au avut fapte corespunzătoare. Aceștia, care au fost atât de familiarizați cu profețiile și cu comorile înțelepciunii divine, ar fi trebuit să acționeze în armonie cu credința lor. Ei ar fi trebuit să poruncească celor din casele lor după ei, ca printr-o familie bine ordonată să poată prezenta lumii influența adevărului asupra inimii omenești.

„Prin lipsa lor de consacrare și de evlavie și prin faptul că au dat greș în a atinge un înalt standard religios, ei fac ca și alte suflete să fie mulțumite cu starea lor. Oameni cu judecata mărginită nu pot vedea că, luând ca model pe acești oameni care le-au deschis atât de des comorile Cuvântului lui Dumnezeu, ei își vor primejdi cu siguranță sufletele. Isus este singurul model adevărat. Fiecare trebuie să cerceteze acum Biblia pentru sine, pe genunchi, înaintea lui Dumnezeu, cu inima umilă și gata de a primi învățătura ca un copil, dacă vrea să cunoască ceea ce cere Dumnezeu de la el. Oricât de înaltă ar fi fost favoarea în care un slujitor a stat înaintea lui Dumnezeu, dacă neglijează să urmeze lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu, dacă refuză să se lase învățat asemenea unui copilaș, va ajunge în întuneric și înșelăciuni satanice și va conduce pe alții pe aceeași cale.

„Nici unul dintre noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu, atâta timp cât caracterele noastre au o zbârcitură sau o pată pe ele. Nouă ne este lăsată remedierea caracterelor noastre, curățirea templului sufletului de orice întinăciune. Apoi, ploaia târzie va cădea asupra noastră, așa cum ploaia timpurie a căzut asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii.” (*Testimonies* vol. 5, p. 212-214).

„Imediat ce poporul lui Dumnezeu este pecetluit în mintea lor – nu este un sigiliu sau un semn ce poate fi văzut, ci o statornicire în adevăr, atât din punct de vedere intelectual cât și spiritual, - imediat ce poporul lui Dumnezeu este sigilat și pregătit pentru încercare, aceasta va veni. Într-adevăr, a început deja; judecățile lui Dumnezeu sunt acum pe pământ, pentru a ne avertiza, ca să știm ce urmează să vină.” (*Manuscript 173, 1902*) (*Comentarii Biblice*, vol. 4, p. 1161).

„În timp ce copiii lui Dumnezeu își amărăsc sufletele înaintea Lui, rugându-se pentru curăția inimii, porunca este rostită: *„Îndepărtați hainele murdare”* de la ei, și sunt rostite cuvintele pline de încurajare: *„Iată am făcut ca nelegiuirea ta să treacă de la tine și te voi îmbrăca cu haine de sârbătoare”*. Haina fără pată a neprihănirii Domnului Hristos este pusă asupra copiilor încercați, ispitiți, dar credincioși ai lui Dumnezeu. Rămășița cea desconsiderată este îmbrăcată în veșminte de slavă, pentru a nu mai fi mânjiți niciodată de stricăciunea care este în lume. Numele lor sunt păstrate în Cartea Vieții Mielului, înscrise printre credincioșii din toate veacurile. Ei au rezistat viclesugurilor amăgitorului; n-au fost clintiți de la datoria lor de către răcnetul balaurului. Acum sunt pe veci apărați de viclesugurile ispitorului. Păcatele lor sunt transferate asupra aceluia care este autorul păcatului. Și rămășița nu numai că este iertată și primită, ci este și onorată. „O mitră curată” este pusă pe capul lor. Ei vor fi împărați și preoți pentru Dumnezeu. În vreme ce

Satana acuza și încerca să nimicească această grupă, îngerii cei sfinți, nevăzuți, treceau dintr-o parte în alta, punând asupra lor sigiliul viului Dumnezeu. Aceștia sunt cei ce stau pe Muntele Sionului cu Mielul, având pe frunțile lor scris Numele Tatălui. Ei cântă o cântare nouă înaintea tronului, iar cântecul acela nu-l poate învăța nimeni în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ. „*Ei urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie a lui Dumnezeu.*“ (Testimonies, vol. 5, p. 475, 476).

Cum putem ajunge la acea condiție de biruință?

„*Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos! De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.*” (1 Corinteni 15:57, 58).

„Neprihănirea vestită de Hristos este conformarea inimii și a vieții față de voia lui Dumnezeu. **Oamenii păcătoși pot să devină drepti numai dacă au credință în Dumnezeu și dacă păstrează o vie legătură cu El.** Atunci adevărata evlavie va înălța gândurile și va înnobila viața. Atunci formele exterioare ale religiei sunt în armonie cu curăția creștină lăuntrică. Atunci ceremoniile cerute în slujba lui Dumnezeu nu sunt ritualuri fără rost ca ale fariseilor fățarnici.” (Hristos, lumina lumii, p. 310).

„Păcătosul poate găsi speranță și neprihănire numai în Dumnezeu, și nicio făptură umană nu mai este neprihănită, dacă nu are credință în Dumnezeu și nu păstrează o legătură vie cu El.” (Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, p. 366).

Dragi frați, noi avem o luptă pentru a menține legătura noastră cu Hristos prin studierea și ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu și reprezentarea caracterului Său acasă, la locul de muncă și oriunde mergem. Lecțiile găsite în Ioan 15 trebuie să fie luate în serios. Hristos a spus: „*Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă, căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.*” (Ioan 15:5).

„Sufletul, care era mort în nelegiuiri și păcate, primește viață prin legătura cu Hristos. Unirea cu El se face prin credința în El ca Mântuitor personal. Păcătosul își unește slăbiciunea cu tăria lui Hristos, goliciunea sa cu plinătatea lui Hristos, nimicnicia sa cu puterea dăinuitoare a lui Hristos. Apoi el are gândul lui Hristos. Natura omenească a lui Hristos a atins natura noastră omenească și natura noastră omenească a atins divinitatea. În felul acesta, prin lucrarea Duhului Sfânt, omul ajunge părtaș al naturii dumnezeiești. El este primit în Cel Preaiubit.

Această unire cu Hristos, odată realizată, trebuie menținută. Hristos a zis: „*Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine*”. Aceasta nu este o atingere întâmplătoare și nici o legătură din când în când. Mlădița

ajunge parte integrantă din viața cea vie. Revărsarea de viață, tărie și putere de rodire de la rădăcină la ramuri este neîmpiedicată și constantă. Despărțită de viață, mlădița nu poate să trăiască. Nici voi, a zis Isus, nu puteți trăi despărțiți de Mine. Viața pe care ați primit-o de la Mine nu poate fi păstrată decât printr-o legătură neîntreruptă. Fără Mine nu puteți birui nici un păcat și nu puteți să vă împotriviți nici unei ispite.” (*Hristos, lumina lumii*, p. 675, 676).

În ultimele sale zile, Iosua a făcut un apel puternic pentru o reformă printre israeliți: *„Acum, temeți-vă de Domnul și slujiți-I cu sinceritate și în adevăr. Depărtați dumnezeii cărora le-au slujit părinții voștri dincolo de râu și în Egipt și slujiți Domnului. Și dacă vi se pare greșit să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de râu, sau dumnezeilor amoriților, în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.”* Poporul a răspuns și a zis: *„Departați de noi gândul să părăsim pe Domnul și să slujim altor dumnezei. Căci Domnul este Dumnezeul nostru. El ne-a scos din țara Egiptului, din casa robiei, pe noi și pe părinții noștri; El a făcut înaintea ochilor noștri acele minuni mari și ne-a păzit în tot timpul drumului pe care l-am urmat și în mijlocul tuturor popoarelor pe la care am trecut. El a izgonit dinaintea noastră pe toate popoarele și pe amoriții care locuiau în țara aceasta. Și noi vom sluji Domnului, căci El este Dumnezeul nostru.”* Iosua a zis poporului: *„Voi nu veți putea să slujiți Domnului, căci este un Dumnezeu sfânt, un Dumnezeu gelos; El nu vă va ierta fărădelegile și păcatele.”* (Iosua 24:14-19 engl.).

„Înainte de a putea fi vorba de o continuă reformă, poporul trebuia să ajungă conștient de propria sa neputință de a asculta de Dumnezeu. Ei călcaseră Legea Sa, aceasta îi condamnă ca vinovați și nu oferea nici o cale de scăpare. Atâta timp cât se încredeau în propria lor putere și dreptate, le era cu neputință să-și asigure iertarea păcatelor; ei nu erau în stare să satisfacă cerințele Legii desăvârșite a lui Dumnezeu și era în zadar faptul că se angajase cu legământ să-I servească lui Dumnezeu. Numai prin credința lui Hristos puteau ei să-și asigure iertarea păcatelor și să primească puterea de a asculta de Legea lui Dumnezeu. Era necesar ca ei să înceteze a se mai încrede în propriile lor străduințe de a fi mântuiți, ei trebuia să se încreadă cu totul în meritele Mântuitorului făgăduit, dacă doreau să fie acceptați de Dumnezeu.” (*Patriarhi și profeți*, p. 524).

Fie ca Domnul să ne dea această experiență esențială în timpul acestei perioade de probă.

Fratele vostru în binecuvântata speranță,

Davi Paes Silva.